Cerkve in Novo razodetje
Kurt Eggenstein

Ali krščanske Cerkve sploh verjamejo v nova božja razodetja?

Tako Protestantska kot Rimskokatoliška cerkev zavračata kakršno koli razodetje, ki bi oznanjalo novo ali dodatno sporočilo odrešitve. Protestantska cerkev dejansko ne sprejema nobenega novega razodetja. V skladu z Luthrovo dogmo Sola scriptura (nič drugega kot Sveto pismo) uči, da je sporočilo odrešitve doseglo svoj zaključek z Novo zavezo. Katoliška cerkev priznava, sklicujoč se na Lk 17,21; Jn 6,45; 14,16-21; 16,12-15; 1Kor 14, 1.5.19..., da bodo po Kristusu še druga razodetja. Ta so tako imenovana »zasebna razodetja« in so namenjena bolj posameznikom kot celotnemu krščanstvu.

Katoliška cerkev meni, da je bilo krščansko razodetje, ki je bistveno za odrešitev, dokončano v času apostolov. Sklicujejo se na Sveto pismo, kjer piše, da »nam je v teh zadnjih dneh (Bog) govoril po Sinu« (Heb 1,2), ter na Pavla (1Kor 10,11) in Petra (2Pt 3,3); glej tudi 1Pt 4,7 in 1Jn 2,18, kjer se govori o »koncu dni« in celo o »zadnji uri«. Te izjave apostolov niso zanesljiva podlaga za cerkveno zavrnitev Novega razodetja (NR), ker so kristjani v prvem stoletju n.št. verjeli v dogmo, da bo konec sveta prišel v njihovem času. To je razvidno na primer iz zgornjega citata iz Heb 1,2: »v teh poslednjih dneh« in 1Kor 10,11: » ...zapisano pa je bilo v svarilo nam, nad katere je prišel konec vekov.

»To pa rečem, bratje, da je odmerjeni čas kratek.« (1Kor 7,29). Sčasoma je bilo treba priznati, da so se apostoli motili.

Je Jezus svojim učencem obljubil tudi poznejša razodetja vse do konca sveta?

Jakob Lorber je od našega Gospoda izvedel, da je med svojim bivanjem na Zemlji rekel učencem: »Da bom od zdaj naprej do konca sveta pošiljal glasnike iz nebes, da Moja beseda od zlobnih otrok sveta ne bo izbrisana, niti preveč oskrunjena. Toda tudi ti (glasniki) bodo bolj ali manj preganjani zaradi Mojega imena.« (JVE10 115,9)

Je Jezus že za časa svojega življenja napovedal, kdaj in zakaj bo ponovno razkril vsa svoja učenja in dejanja na jasen in splošno razumljiv način?

»Zakaj po Meni ostanejo nebeška vrata neprestano odprta in to, kar se zdaj tu pogovarjamo, bo po več kot tisoč letih možno slišati in zapisati prav tako od besede do besede, kot da bi se vse dogajalo pred očmi tistih, ki bodo skoraj 2000 let za nami hodili po tej Zemlji. (JVE8 15,6)

»Da ne bi bili vsi ljudje izgubljeni, sem določil, da bodo od zdaj naprej Moja beseda in Moja učenja prihajali k posmaznikom, kot so nekoč prihajala k Mojim učencem neponarejena, ne zastrta kakor pri prerokih, ampak jasna in razumljiva, kakor so Moji učenci nekoč učili narode.«

»Zdaj bom odprl oči nevernikom in razložil pravi pomen svojega Svetega pisma tistim, ki razlagajo črke.« (GP 26,23)

Kakšni pogoji so bili potrebni za Nova razodetja? Kakšen je njihov učinek?

To jasno kaže, da se cerkve motijo, ko trdijo, da je bilo razodetje končano z Jezusovim sporočilom in sporočilom apostolov. Šele ko se bo človeško obzorje znanja razširilo, »šele takrat bodo dani pogoji za večja razodetje in natančnejše definicije...«

»Vsak, ki bo takrat sprejel razodetja kot resnična in bo ravnal v skladu z njimi, bo kmalu pridobil vse jasnejši vpogled in dosegel resnično neodvisno, svobodno življenje.« (JVE6 204,9-10)

Človeštvo je v zadnjih 1900 letih doseglo intelektualni napredek in zdaj je prišel čas, da um dobi močnejšo hrano. Evangeliji predstavljajo le delčke Jezusovih govorov, interpretacije pa so - kot kažejo biblijske kritične raziskave – izjemno slabe. Zmeda in izkrivljanje Jezusovih naukov bi težko bilo večje. Po drugi strani so se cerkve v znanstvenem veku resno diskreditirale, ker so se držale dogme, da je treba celoten tekst Stare in Nove zaveze dobesedno razumeti. V primeru Galileja v 17. stoletju je katoliška cerkev resno omajala zaupanje svojih vernikov, zlasti izobraženih katoličanov, v svoje eksegete. Luther (glej tudi) seveda ni bil nič drugačen. Ko je Kopernik predlagal teorijo, da se Zemlja vrti okoli Sonca in ne obratno, se je razjezil in dejal: »Ta norček hoče postaviti celotno astronomijo na glavo.«

Njegov prijatelj Melanchthon (glej tudi) pa je hotel, da »ta nesmisel in javno nevarnost država prepove. (1*)

Kako so zgodnji kristjani ocenjevali službo preroka v primerjavi s škofi?

V časih zgodnjega krščanstva je bila funkcija preroka sprejeta kot nekaj običajnega, kar je razvidno iz literature tistega časa. Sveti Pavel je napisal: »Vse Pismo je navdihnjeno od Boga in koristno za poučevanje, svarjenje, za poboljševanje in vzgojo v pravičnosti, da bi bil Božji človek popoln in pripravljen za vsako dobro delo.« (2Tim 3,16-17)

V literaturi iz 1. stoletja so preroki omenjeni pred škofi. V tistih časih funkcija slednjih ni bila vodstvena, ampak podrejena. Delovali so kot pomočniki prezbiterjev in starešin. Latinska beseda za škofa, episcopus, se je v antiki uporabljala v javni upravi. Episcopus je bil mestni zakladnik, in ta funkcija je bila v zgodnjih krščanskih skupnostih zelo podobna. Didahe iz 2. stoletja o naukih dvanajstih apostolov izrecno navaja: »Preroki so vaši visoki duhovniki«. (!) (Did 13,3)

V svojem prvem pismu Korinčanom je sv. Pavel izjavil: »Bog je v Cerkvi postavil najprej apostole, potem preroke...« (1Kor 12,28)

Zakaj je duhovniška hierarhija razglasila, da po prerokov ni več nobenih

novih razodetij?

Kasneje, ko se je razvila hierarhija duhovnikov, so škofje zasedli prvo mesto. Takrat je bila objavljena novica, da božjih razodetij ne bo več. Po besedah prof. Walterja Nigga je nenavadno stališče, da je Bog po apostolih prenehal razodeti človeštvu, »zastopali le tisti teologi, ki so gojili razumljiv strah, da bi preroška učinkovitost lahko zmotila njihove doktrine«. (2*)

Ali razlike v nauku upravičujejo zavračanje novih razodetij?

Ugovor, da Novo razodetje nekatere stvari predstavlja drugače, kot jih učijo cerkve, ni argument za zavračanje teh razodetij. Danes obstaja med učenjaki, ki se ukvarjajo z eksegezo in biblijskimi raziskavami, soglasno mnenje, da nekateri odlomki Nove zaveze niso enaki izgubljenim izvirnim spisom. Tudi katoliški učenjaki so danes o tem prepričani, četudi katoličanom to v cerkvenih publikacijah ni tako jasno povedano. Pavel že v svojem pismu Galačanom govori »...pač pa so nekateri, ki vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo.« (Gal 1,7)

Zakaj ljudje niso bili obveščeno o dodatkih, izbrisih in spremembah besedil v evangelijih?

Celo katoliški biblijski učenjaki po koncilu (drugi vatikanski koncil) odkrito priznavajo, da je bil evangelij deležen vstavkov, izpustov in besedilnih sprememb. Na primer, katoliški profesor teologije Josef Rupert Geiselmann piše: »Sodobna različica evangelija je nedvomno doživela številne spremembe.« (3*)

Pater Norbert Lohfink S.J. poroča, da so se celo učeni menihi srednjega veka zavedali, da Nova zaveza vsebuje ponarejena besedila. Zaradi tega je bilo katoličanom stoletja prepovedano brati Novo zavezo. Katoliški učenjaki so vse to vedeli že dolgo časa, vendar si pred koncilom (drugi vatikanski koncil) niso upali o tem odkrito govoriti. Kot pojasnjuje pater Lohfink, je to med teološkimi učenjaki privedlo do razvoja "skrivnega nauka". (5*)

Do leta 1962 je Katoliška Cerkev vztrajala, da morajo njeni verniki Sveto pismo sprejeti kot popolnoma brez napak. Ko se torej Novo razodetje tu in tam razlikuje od naukov cerkve, to ni razlog, da ga ne bi sprejeli kot božansko razodetje. Bog se ne klanja cerkvenim dostojanstvenikom. Njegov Duh piha, kamor hoče in kadar hoče. Rimski eksklepski urad je v svoji deklaraciji Mysterium Ecclesiae (24.6.1973) v odgovor na Hans Kuengovo knjigo o nezmotljivosti izrecno potrdil, da so dogme »odvisne od okoliščin, nepopolne, odprte za popravke in se lahko dopolnjujejo in nadomeščajo«. (6*)

Katoliški bralci tega spisa naj imajo vedno v mislih to pomembno izjavo

Kongregacije za versko doktrino.

Je Jakob Lorber resničen Božji prerok?

Osrednje vprašanje je, ali Jakob Lorber velja za pravega preroka, ki je vreden, da v pisni obliki zabeleži razodetje, ki ga je Bog dal ljudem, ki živijo v teh poslednjih dneh. Poleg Lorberjevih znanstvenih napovedi je treba kritično oceniti tudi njegov notranji odnos. Po Janezu se od pravega preroka zahteva naslednje: »Če hoče kdo uresničevati njegovo voljo, bo spoznal glede nauka, ali je od Boga ali pa jaz govorim sam od sebe. Kdor govori sam od sebe, išče svojo slavo, kdor pa išče slavo tistega, ki ga je poslal, je resničen in v njem ni krivice«. (Jn 7,17-18)

Kar je bilo povedano, velja za Lorberja v celoti. Težko si je predstavljati bolj skromnega, nezahtevnega, umaknjenega in neopaznega človeka kot je Jakob Lorber. Čeprav je napisal verjetno najpomembnejše versko delo vseh časov, je ostal popolnoma neopazen. Ni si prizadeval za javno priznanje ali materialne koristi. Njegov odnos do svojega poslanstva in dela je razviden iz pisma, ki ga je 21. aprila 1848 napisal svojemu prijatelju Anselmu Hüttenbrennerju: »Svet mi noče ničesar dati in tega sem vesel.«

V Novem razodetju je poleg tega kot značilnost preroka navedeno, da »pravi preroki vedno živijo v revščini« (JVE6 179,03). In nadalje: »Pravi prerok nikoli ne bo sebičen in vsaka ošabnost mu je tuja.« (JVE3 204,12) Kot je bilo že prej navedeno, nobena druga oseba, ki živi v civilizirani državi, ne bi mogla biti bolj revna kot Lorber. Sebičnost in domišljavost sta bila srcu tega neškodljivega človeka tako tuja kot nedolžnemu otroku.

Vsak iskalec resnice, ki bere Novo razodetje, bo spoznal, da je imel Lorber karizmo in da so bila razkritja, ki so mu bila narekovana dan za dnem v obdobju štiriindvajsetih let, dar nebes, pravi izvir božanskega navdiha in – kot pravi Novo razodetje – »ključ do razumevanja evangelijev«.

Lorberja se z lahkoto razlikuje od mnogih pomembnih in pohlepnih šarlatanov, ki se imenujejo »očetovi mediji«. Na žalost številni neškodljivi in nekritični ljudje padejo pod vpliv teh lažnih prerokov, ki jih zavajajo in, kot dokazujejo številni primeri, tudi finančno izkoriščajo.

Kdaj bo prišel čas, ko bodo tudi kristjani v cerkvi, ki verjamejo v avtoriteto, iskali resnico zunaj cerkve?

Čeprav je po zgoraj navedenem povsem očitno, »da so sporočila Jakoba Lorberja božanska sporočila, si lahko zlahka predstavljamo, da ta neponarejena modrost, ki odpira nova obzorja in odpravlja veliko teološkega prahu za mnoge žaljiva, zlasti pa,

da bo stroga sodba in usoda, ki je napovedana za katoliško cerkev, ki je zašla s poti, imela hude posledice za okostenele in samozavestne predstave hierarhije. Novo razodetje preveč jasno kaže, da katoliška cerkev in Jezusovo učenje nista v vseh primerih eno in isto.

V Novem razodetju je napovedano, da »ko bo potreba po življenjski resnici na koncu postala vse splošnejša in se ljudje ne bodo več zadovoljili s slepo vero v avtoriteto, ki je vedno razlog za mračno in lenobno praznoverje - bo prišel čas, da jim damo veliko in otipljivo luč življenja, polno jasnosti in resnice« (JVE8 162,18).

Ali lahko novi duhovni veter iz nebes pričakuje odpor? Kaj naj stori Cerkev?

Da se bo pojavil odpor proti razodetju, ki ga je Lorber prejel od Gospoda, je glede na izkušnje, ki so jih morali prestati vsi preroki, gotovo. V Novem razodetju je napovedano, da bo odpor naraščal s tem, ko bo razodetje postajalo vse bolj znano. Vendar pa tudi pravi, da že piha »veter duha«.

»Prihaja iz nebes, da očisti vaš duhovni zrak, ki je prežet z vsakovrstnimi slabimi vonjavami. Duhovni veter Nove razodetve dejansko vse bolj preveva srca mnogih bralcev. Z začudenjem spoznavajo, kako ta razodetje razkriva Božji načrt odrešitve v vsej njegovi globini in da je ta veliko obsežnejši, kot so si duhovniki kdajkoli lahko predstavljati. Tu postane beseda »Bog je ljubezen« v svojem pravem pomenu otipljiva. Novo razodetje je božanskega izvora, zato oznanja in zahteva najčistejšo ljubezen do Boga in bližnjega, ter nujno aktivno krščanstvo. Nujnost opozoril človeštu v našem končnem času je resnično ganljiva.

Pazljivi teologi so opazili, da se v svetu prebuja preroški element in da ima ta svoj božji namen v načrtu odrešitve. Zavedajo se, da je zemlja pripravljena za novo seme.

Zanimivo je na primer, kar o tem pravi dr. Norbert Lohfink iz Papeškega biblijskega inštituta v Rimu v seriji predavanj »Preroki včeraj in danes« (brez sklicevanja na Jakoba Lorberja):

»Če smo med tistimi, ki jih skrbi naš svet, potem ni nič na tem svetu bolj zatiralskega kot Božja tišina. In tu srečamo človeka, ki ga je zadela Božja beseda.«

»Ne postavljajmo preozkih omejitev, kar zadeva preroštvo, in srečali ga bomo tudi v naših dneh. Prav tako ne vemo, ali se ne bo pojavilo v povsem novih oblikah, morda v dveh desetletjih, in nas vse presenetilo... Bolj kot je Cerkev pripravljena upoštevati preroke, ki jih pošilja Bog, bolj kritično bo obravnavala vprašanje razdeljenosti misli, kar res ni lahko. Hkrati pa bi si morali, vsaj v krščanski Evropi, vedno znova ponavljati, da je v nas zakoreninjena povsem nekrščanska nezaupljivost do

prerokov.«

»Vendar moramo računati, da imajo takšni preroki morda sporočila, ki bi morala biti izrečena znotraj naše Cerkve, vendar zaradi naše lastne grešne zaprtosti niso mogla biti izrečena. Kaj torej lahko potem storimo? Ne smemo se sramovati, da gremo tudi k tem prerokom in se od njih učimo.«

»Vedno smo v skušnjavi, da se ne prilagodimo prerokom, ampak prilagodimo preroke sebi.« (!)

»Pogosto živimo pod mučnim vtisom, da Bog v našem svetu molči. Preroki nas ne pustijo pri miru, ker trdijo, da so slišali Boga govoriti. Zato je pomembno, da danes spet obstajajo preroki.« (7*)

Je Cerkev nezmotljiva pri ocenjevanju razodetij?

Znani koncilski teolog prof. Karl Rahner S.J. ugotavlja, da Cerkev v zvezi z ocenjevanjem zasebnih razodetij nikakor ni nezmotljiva (Glej izjavo rimskih oblasti iz leta 1877, ASS M.S. 509 ff.) Za Rahnerja velja načelo:

»Če je Bog spregovoril in je to dejstvo potrjeno, to pomeni, da so na voljo ustrezni dokazi, potem je moja absolutna dolžnost ubogati, poslušnost in verjeti, če me vsebina na kakršen koli način zadeva.«

»Načeloma lahko Božji duh vpliva na vsakega člana Cerkve in mu pove, kaj od njega zahteva, kakšen ukaz mu nalaga.« (8*)

Podobno so se izrazili tudi evangeličanski teologi. (9*)

Kakšne reakcije bo sprožila vse večja razširjenost Novega razodetja?

To so zelo impresivne izjave, ki bi lahko spremenile nekatere prenaglo izrečene sodbe o preroku Jakobu Lorberju. Vendar pa bodo le težko vplivale na vodilne kroge v Cerkvi. Represivni ukrepi Vatikana, ki so opazni že več let, ne puščajo nobenega dvoma o prevladujočih tendencah v kuriji.

»Bolj ko bo moje učenje (NR) pridobivalo na pomenu, vedno več ovir se bo zgrinjalo proti njemu, ker posega v materialno in še bolj v duhovno blaginjo mnogih ter v njihov dosedanji način mišljenja.« (GP 17,12)

»Še mnogi bodo metali kamne na Moje učenje, kamne trdih besede, namenjene, da s svojo težo zdrobijo nežno učenje ljubezni. Toda ne bojte se, ne bodo zmagali.« (GP 17,11)

Je Lorberjeva naloga podobna nalogi svetopisemskega preroka Amosa?

Prerok je vedno človek za radikalne spremembe. To velja tako za Cerkve kot za posvetne stvari. Amos je bil prerok pogube v Samariji, Jakob Lorber pa bo naš. Amos je imel grenke resnice, ki jih je moral povedati duhovnikom v imenu Boga (Amos

5,11-23). Ti tega niso radi slišali in so mu rekli: »Videc, pojdi, bêži v Judovo deželo, tam jej kruh in tam prerokuj! V Betelu pa odslej ne smeš več prerokovati, kajti to je svetišče kralja in hiša kraljestva!« (Amos 7,12)

Danes ni nič drugače. »Ne ljubijo Moje luči,« je Gospod rekel Lorberju, ko se je skliceval na današnje duhovnike. (JVE3 225,9)

Kako lahko drugim ljudem pokažete pot do istega cilja?

Da bi čim več ljudi prejelo znanje o Novem razodetju, je vsem, ki se zdijo primerni za širjenje novega razodetja, rečeno naslednje: »Storite vse, kar je v vaši moči, da svojim bližnjim pokažete pot do istega cilja, potem Moje besede za vas ne bodo zapravljene.« (GP 47,17)

V preteklih stoletjih je Katoliška Cerkev vedno spreminjala pomen razodetij ali jih zatirala. V primeru Novega razodetja bo lahko preprečila njegovo širjenje med ljudmi, kajti, kot je Jakob Lorber zelo natančno povedal: »To ni v Mojem načrtu za zdaj in v prihodnje.« »Ob pravem času bo Moja beseda dosegla vse, ki jo v svojih srcih kličejo.« (HD2 276,11)

»Moje delo bo brez ovir prišlo na dan kot velik magnet, ki bo vse privabil k sebi.« (ND1 99,12)

Okrajšave v tem članku:

Did (Didahe) = kratek anonimni zgodnji krščanski traktat, ki je zapisan v grščini in ga večina poznavalcev datira v prvo stoletje

Jakob Lorber
JVE Veliki Janezov evnegelij = Das grosse Evangelium Johannes Management
ND = Nebeški darovi = Himmelsgaben
Jugd = Die Jugend Jesu (Das Jakobusevangelium) = The Early Years of Jesus (Gospel of James)
GS = Die geistige Sonne = The Spiritual Sun

Gottfried Mayerhofer
GP = Gospodove pridige = Predigten des Herrn

Opombe:
(1) FAZ vom 17. März 1973*
(2) Nigg, Walter: Prophetische Denker, Zürich 1957, S. 32*
(3) Geiselmann, Josef Rupert: Die Frage nach dem historischen Jesus, München 1965, S. 171*
(4) Lohfink, Norbert: Bibelauslegung im Wandel, Frankfurt/M. 1967, S. 50*
(5)Lohfink, Norbert: Bibelauslegung ... a.a.0., S. 56*
(6)Küng, Hans: in FAZ vom 21. September 1974*
(7) Das Wort 2/1971, S. 36 ff.*
(8) Rahner, Karl: Visionen und Prophezeiungen, Freiburg i. B. 1958, S. 186*
(9) siehe Kurt Eggenstein: Der unbekannte Prophet Jakob Lorber, Bietigheim/W. 1973, S. 109 u. 110*